

at fastholde den Benyttelse af Havnen paa St. Thomas, der nu finder Sted. Men da disse Fyrsgifter vare blandt dem, der vare paaregnede at skulle blive Kommuneindtægter for Fremtiden, er det jo givet, at naar de bortfalde, og man ellers vil bevare det samme Forhold mellem Kommuneindtægterne og de fremtidige Statsindtægter paa St. Thomas, er det nødvendigt, at Kommunklassen maa have et Bederlag for Afsvænet af Fyrsgifterne. Samtidig med, at de bleve ophævede for St. Thomas midlertidigt for 2 Aar, blev det da bestemt, at i samme Tidrum skulde Indførselstolden forhøjes fra 2 til 3 pCt. Derved staffles i Virkeligheden Dækning for de 5 à 6,000 Dollars, som Fyrsgifterne beløbe sig til. Den lille Vædring gaar altsaa ud paa, at saa længe denne Anordning af 12te April 1893 om Ophævelse af Fyrsgifterne paa St. Thomas bestaar, skulde der godtgøres Kommunklassen 5,600 Dollars aarlig af Indførselstoldens Beløb. Ellers er Forslaget fuldstændig uforandret.

Dernæst fremføtter jeg Forslag til Lov om Statskassens Overtagelse af St. Croixs Sukkerogier. Det er jo vel bekendt i dette Ting, at den eneste Vædring, som vil findes deri, er, at der ligesom de foregaaende Aar hvert Aar er lagt til Købesummen 4 pCt. Det er nu sjette Aar, hvor disse 4 pCt. ere lagte til Købesummen.

Dernæst fremføtter jeg for det ærede Ting et Forslag til Lov om Tillæg til Lovene om Statskovenes Bestyrelse af 25de Februar 1851 og 8de December 1859. Forslaget gaar ud paa at ophæve den Lønningsforfælt, der nu er til Stede mellem de saakaldte Skovridere af 1ste Klasse og af 2den Klasse. Forholdet er nemlig med Hensyn til Lønningerne under Skoveiaten det, at medens Loven af 25de Februar 1851 bestemte et vist Tal af Skovridere meder til højest Løn, 8 til 1,000 Rigsdaler, 7 til 900, 4 til 800, 3 til 700 osv., saaledes at der altsaa i denne Etat fandt en Lønningsoprykning Sted efter Klasser, saa blev dette omgjort ved Loven af 8de December 1859, saaledes at Skovriderne fik som Begyndelsesløn 800 Rigsdaler og 100 Dalers Alderstillaeg hvert femte Aar, dog ikke over 1,300 Daler. Det vil altsaa sige, at de naaede den højeste Løn efter 25 Aars Tjeneste. Dette er endnu den gældende Bestemmelse med Hensyn til Skovridere meder. Denne Lov af 1859 gjaldt baade for Kongeriget og for Hertugdømmet Slesvig, og i denne Lov bestemtes det, at der skulde være i alt ikke over 32 Skovridere. Men ved Siden deraf blev der saa bestemt i Loven et samlet Beløb af

4,200 Rigsdaler til Lønning for Driftsbestyrere af mindre Distrikter, Plantorer osv., idet Forudsætningen var, at der til disse mindre Virksomheder ikke krævedes saa fuldt uddannede Mænd som til de andre. Efter Lovens Forudsætninger blev dette Beløb, 4,200 Rigsdaler, delt til 7 saadanne smaa Distriktsbestyrere med en Lønning af 600 Daler hver, men vel at mærke uden noget Alderstillaeg. Da Slesvig gif tabt, blev det gennem Finanslovsvedtagelse afgjort, at der af disse 32 Skovridere meder blev 19 tilbage for Kongeriget, og at der ved Siden af disse 19 saa var 3 Gange 600 Rigsdaler til Lønning af særlige Driftsbestyrere. Men inden man endnu var kommen ret i Gang med at gennemføre Loven af 1859, saa man, at denne Ordning vilde føre til meget uheldige Resultater, idet det jo var givet, at disse Mænd, der fik deres Uddannelse i ringe, meget ringe lønede Embeder af anden Klasse, hurtigst muligt vilde ved Balance søge Overslytning til de andre, en Overslytning, som man ikke uden stor Ubillighed kunde nægte dem, naar de havde de fornødne personlige Kvalifikationer, og der var hverken den Gang eller nu nogen Mangel paa fuldt uddannede Forstkandidater med første Karakter til at søge disse Embeder. Altsaa, med andre Ord, naar denne Klassedeling skulde, som Tanken havde været i Loven, være en Deling af Embederne, vilde dette have ført til, at de mindre Embeder idelig og idelig havde stiftet Bestyrere, noget, som overhovedet ikke er gavnligt for noget Embede, men allermindst for Bestyrelse af Skovdistrikter, tror jeg nok, jeg tør sige. Allerede i 1862 blev derfor den Forandring gennemført, at enhver, der blev udnævnt til Skovrider første Gang, blev udnævnt til Skovrider af anden Klasse. Saa sad han som Skovrider af anden Klasse, indtil der ved tre Dødsfald blev Plads til ham som Skovrider af første Klasse, og saarykkede han op uden at stifte Plads. Altsaa, det, der i Virkeligheden er gennemført i Henhold til Loven af 1859, er, at skønt man den Gang fræveg Klasseoprykningsystemet med Hensyn til Lønninger, saa blev det dog faktisk bibeholdt paa det laveste Trin. Dette er i mine Tanker en Ubillighed. En saadan Klasseoprykning har altid noget misligt ved sig i enhver Etat, og derfor er det forladt næsten alle Vegne og omhyttet med Alderstillaegsystemet. Der er altid det mislige derved, at en Mand's Lønningsforbedring skal være afhængig af, naar han kan saa sin Formand til at dø. Dette kan naturligvis nogenlunde passe i store Etater, men hvis man anbringer det i en